

ת"ד 3858/02/17 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד נור אלדין אבו עמאר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3858-02-17 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' אבו עמאר

לפני כבוד השופטת ענת יהב
המאשימה:
נגד
פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
הנאשם:
נור אלדין אבו עמאר

גזר דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **נהיגה בקלות ראש, שגרמה לתאונת דרכים**, עבירה לפי סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה, וביחד עם סעיף 27ב(א) לפקודה,

אי ציות לאור אדום ברמזור, עבירה לפי תקנה 64(ה) לתקנות התעבורה, ביחד עם סעיף 38(2) וסעיף 27ב(א) לפקודה, **הפקרה לאחר פגיעה**, עבירה לפי סעיף 64א(ב) ביחד עם סעיף 38(2) וסעיף 27ב(א) לפקודה, **ונהיגה ללא ביטוח**, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.

כתב האישום מייחס לנאשם כי ביום 20.6.2015 בשעה 11:30 נהג ברכבו אשר רשום על שמו, ברחוב דרך יפו בתל אביב, מכיוון מערב למזרח, והגיע לצומת עם רחוב הרצל, זאת כאשר כל אותה העת ישב ברכבו במושב הנוסע אדם נוסף שזהותו איננה ידועה למאשימה.

באותה העת הגיע לצומת רכב פרטי, הנהוג בידי רונה פלוטק (להלן: פלוטק), אשר נסעה ברחוב הרצל מכיוון דרום לצפון, ובנתיב השמאלי מתוך שני הנתיבים, ומימין לשמאל כיוון נסיעתו של הנאשם, כשהיא המשיכה ונכנסה לצומת בחסות האור הירוק אשר דלק בכיוון נסיעתה.

עוד הגיע לצומת באותה השעה רכב פרטי נוסף, הנהוג בידי הישאם דסוקי (להלן: דסוקי), אשר אף הוא נסע ברחוב הרצל, בכיוון נסיעת הנהגת, אולם בנתיב הימני משני הנתיבים, ואף הוא נכנס לצומת בחסות האור הירוק, הדולק בכיוון נסיעתו.

הנאשם לא שם ליבו לדרך, לא ציית לאור האדום אשר דלק ברמזור עם כיוון נסיעתו, נכנס אל הצומת, פגע ברכב הנהגת פלוטק, אשר נהדף לכיוון רכבו של הנהג דסוקי, ופגע בו.

עמוד 1

כתוצאה מן התאונה נחבלו שני הנהגים המעורבים פלוטק ודסוקי, ופונו לקבלת טיפול רפואי בבית החולים.

הנאשם לא עצר את רכבו במקום התאונה, על מנת לעמוד על תוצאותיה, לא הזעיק עזרה, והמשיך בנסיעה תוך שעזב את מקום האירוע.

במועד זה אף נהג הנאשם ברכבו בלא שהייתה לו פוליסת ביטוח בת תוקף.

לפיכך, יוחסו לנאשם העבירות אשר צוינו בכתב האישום.

בתאריך 7.11.2017, ולאחר שהנאשם חזר בו מכפירתו, הודה באופן מלא בעובדות כתב האישום, ומשכך הורשע בכל הוראות החיקוק אשר יוחסו לו.

במועד זה ביקשה ההגנה כי יוגש תסקיר לעונש בעניינו, והמאשימה, אף על פי שהסכימה לכך, הודיעה כי תסקיר זה לא יכבול אותה לעניין טענותיה.

ביום 28.2.2018 הוגש תסקיר לעונש, שם עמד שירות המבחן על הרקע המשפחתי והאישי, וציין כי אין לחובתו של הנאשם הרשעות פליליות, וכי מבחינת עברו התעבורתי לנאשם הרשעה אחת משנת 2016, בגין אי ציות לתמרור.

בנוגע להתייחסותו לעבירות בהן הורשע, צוין על ידי שירות המבחן כי הנאשם הבין בדיעבד את חומרת מעשיו וההשלכות החמורות כתוצאה מהן, ואף הסביר כי נהג ברכב ללא ביטוח לאור מצוקתו הכלכלית והעובדה כי אף על פי גילו הצעיר, כבר הינו המפרנס עיקרי במשפחתו, זאת בהיותו המבוגר מבין אחיו, והעובדה כי אביו נישא בשנית לאחרת.

עוד הסביר, כי את מהלך התאונה עצמה איננו זוכר, אולם עזב את המקום נוכח תחושת חרדה אשר חש בסמוך לאירוע שלה, ואכן לא נתן דעתו לנפגעים ולמצבם.

בסופו של דבר מעריך שירות המבחן כי מדובר בבחור כבן 25, צעיר, אשר מתפקד באופן יציב מבחינה תעסוקתית, אשר נוטל על עצמו תפקידים הוריים, זאת אף על פי שעדיין איננו בשל דיו.

עוד מציינים בתסקיר כי מדובר באדם ללא ערכים עברייניים, אשר נעדר הרשעות קודמות, אשר מביע באופן ראשוני התייחסות אמפתית כלפי הנפגעים, ומבין שעליו לשאת בתוצאות מעשיו, כאשר ההליך המשפטי היווה גורם מטלטל עבורו ובכל אלו יש משום צמצום הסיכון בביצוע עבירות תעבורה חמורות בהמשך דרכו.

בסופו של יום לא בא שירות המבחן בהמלצה בהיעדר שיתוף פעולה מלא עם הנאשם, העובדה שלא הביע צורך בשיתוף שירות המבחן כגורם טיפולי, ייתכן נוכח הזמן שחלף מאז קרות התאונה, אולם מאידך, ציין שירות המבחן כי בית משפט

ייתן משקל לנסיבותיו האישיות, ולעובדה "כי מדובר בבחור צעיר, נעדר עבר פלילי, שמעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל, כשייתכנו השלכות שליליות עליו, במידה ויידון לעונש מאסר ממושך".

ביום 8.5.2018, ביקשה ההגנה להפנות את הנאשם לקבלת חוות דעת ממונה, וזאת מבלי לקבוע מסמרות בעניין העונש אשר יוטל עליו בסופו של יום.

בא כוח המאשימה התנגד לבקשה, תוך שסבר, כי בנסיבות המקרה הענישה הראויה הינה מאחורי סורג וברז.

בסופו של דיון מצאתי לקבל חוות דעת ממונה וזאת מבלי לקבוע איזה הוא עונש ייגזר בסופו של יום, אלא רק על מנת שכלל התמונה תימצא תחת עינו של בית המשפט.

ביום 16.5.2018 הוגשה חוות דעת ממונה, אשר מצאה את הנאשם מתאים לביצוע מאסר באופן של עבודות שירות.

ביום 22.5.2018 טענו הצדדים בפניי.

בא כוח המאשימה טען לנסיבות ביצוע העבירה, אשר יש בהן חומרה יתרה, לעובדה כי הייתה פגיעה קשה בערכים של קדושת חיי אדם וגופו, והסולידריות החברתית, אשר מצפה להתנהגות תקינה בכביש, או לפחות לסיוע לאחר שנגרמה התאונה, כך שמהתנהגותו של הנאשם עולה חוסר אכפתיות וזלזול בחיי אחר.

עוד טען וביקש לקבוע כי דרגת הרשלנות העולה מן העבירות היא גבוהה, כל אחת בנפרד וכולן ביחד, ובמקרה זה יש ליתן משקל רב לאינטרס הציבור, ובהרתעת היחיד, על מנת למנוע פגיעה בחיי אדם.

בא כוח המאשימה הגיש מספר פסקי דין, מהם ביקש לקבוע כי מתחם הענישה בנסיבות דומות נע בין 7 חודשי מאסר עד ל-36 חודשים, כאשר יש לשקול את גילו הצעיר, את היעדר עברו הפלילי והתעבדותי, ואף להתחשב לטובתו של הנאשם בהודאתו ונטילת אחריות בעבירות.

מאידך, לחומרא, ביקש לציין את העובדה כי הנאשם גילה אמפתיה ראשונית בלבד, לא מצא מקום להירתם להליך טיפולי.

לפיכך, בסופו של דבר, ביקש לפסול את רישיונו של הנאשם לשנה אחת, לכל הפחות, להטיל עליו עונש של מאסר בפועל של 8 חודשים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי, ופיצוי בסך 5,000 ₪ לכל אחד מן הנפגעים.

בא כוח הנאשם, אף הוא טען בפניי, והדגיש לזכותו של הנאשם את הודאתו בכתב האישום, את העובדה כי אף על פי

שמגיע ממשפחה בעלת מעמד סוציו אקונומי נמוך, לא הדרדר לדרך עבריינית, ורישומו הפלילי הינו ללא רבב, כך גם לגבי עברו התעבורתי, אשר כולל הרשעה אחת בלבד משנת 2016.

הסניגור ציין את מצבו הנפשי של הנאשם, אשר מצוי בחרדה גדולה, במהלך כל ההליך המשפטי, ואף הפנה לתסקיר אשר מציין זאת.

בנוסף מפנה הסניגור לעובדה כי שני הנפגעים בתאונה לא נפגעו בחבלות של ממש, אלא מדובר בחבלה ברף הנמוך, לעובדה כי המדובר בנאשם צעיר, כבן 22 (בעת אירוע התאונה), ויש להתחשב בגילו במסגרת שיקולי הענישה, לעובדה כי לו יושת עליו מאסר תיתכן פגיעה ממשית בנאשם בהמשך חייו הבוגרים ולעובדה כי מאז קרות תאונת הדרכים חלפה תקופה של כ-3 שנים.

ההגנה מפנה לפסיקה אשר שם הורשע אדם בהפקרה כאשר נהג ללא רישיון, וחבל במעורב חבלה של ממש, וידע שחבלותיו הן קשות, אף על פי כן לא נגזר דינו למאסר ממש.

לטעמה של ההגנה מתחם העונש ההולם בעבירות אלו מתחיל מעבודות של"צ ומסתיים במאסר של 6 חודשים, אשר יכול וירוצו בעבודות שירות.

על מנת לשכנע את בית המשפט כי מדובר בנסיבות אשר מצדיקות הטלת של"צ על הנאשם, או לפחות שליחתו של הנאשם לביצוע עבודות שירות, הפנה הסניגור להנחיית פרקליט המדינה, אשר נועדה להתוות את שיקול הדעת של המאשימה בנוגע להבדל בין עבירת ההפקרה לבין העבירות המצויות בתקנה 144 לתקנות התעבורה, ומציין כי בענייננו, מקום ההפקרה היה בטבורה של עיר, בשעת בוקר, לעובדה כי בסמיכות נמצאו כוחות סיוע והצלה.

בסופו של דבר ביקש להטיל על הנאשם עונש של של"צ, ותקופת פסילת רישיון קצרה, ככל שניתן.

הנאשם, אף הוא טען בפניו, כאשר על פניו ניכרו תחושות לחץ וחרדה גדולים מאוד, הסביר כי בעת התאונה נכנס ללחץ, לא הצליח לעכל את הקורה סביבו, וברח מן המקום, בדיעבד מסביר כי הלחץ הזה נוסף לעומס הכבד, שהיה עליו קודם לכן, והבטיח כי אירוע שכזה לא יחזור על עצמו.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין קובע כי על בית המשפט לקבוע מהו מתחם העונש ההולם בעבירות בהן הורשע הנאשם, זאת לאחר שהתחשב במספר גורמים, והם הערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה באותם הערכים, מדיניות הענישה הנהוגה, והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כל אלה תוך מתן יחס הולם למידת אשמו של הנאשם ומתן בכורה לעיקרון הגמול בענישה.

חומרת ונסיבות העבירות בהן הורשע הנאשם :

העבירות של גרימת תאונת דרכים בעטיים של חוסר תשומת לב וקלות ראש, תוך שהנאשם לא מציית לרמזור ולהוראות לעצור בהיותו דולק באור האדום, הינם חמורים, ובמקרה זה החומרה אף הולכת ומתעצמת, נוכח המשך התנהגותו של הנאשם לאחר שגרם בהתנהגות זו לתאונת דרכים, אשר בה היו מעורבים 2 כלי רכב, ונפגעו 2 הנהגים, ואף המשיך בנהיגתו והפקירם לגורלם, וזאת מבלי לדעת מה הוא מצבם הבריאותי, כמובן שלא הודיע על דבר התאונה והעובדה כי יש אשר זקוקים לסייע.

עבירת ההפקרה היא אחת מן העבירות החמורות שבעבירות התעבורה, שכן מדובר בעבירה שיש בה כשל התנהגותי בהיותה נוגדת ערך מוסרי מהמעלה הראשונה, של מתן עזרה למי שנפגע בעקבות אירוע תאונתי, בוודאי כזה שהאדם היה אחראי לו.

בעניין זה יש להפנות לדברי כב' השופט חשין ובלשונו הצירוף ברע"פ 3626/01 וייצמן נ' מדינת ישראל:

"עבירת ההפקרה אחרי פגיעה עבירה קשה היא; לא עוד, אלא שעבירה היא הפקדת עצמה עם עבירות שיש בהן כיעור. הנה זה שרוע על הכביש, מתבוסס בדמו, אדם שזה עתה נפגע בתאונה שהנהג היה מעורב בה - אדם שאפשר ניתן לעזור לו, אפשר ניתן להצילו - ותחת אשר יעצור ויושיט עזרה לפגוע, לוחץ הנהג על דוושת ההאצה ובורח מן הזירה למלט נפשו מחיוב בעונשין. חומרה וכיעור אלה שבמעשה הנהג הביאו לבריאתה של העבירה ולקביעת עונש חמור בצידה, 9 שנות מאסר."

הערכים המוגנים אשר נפגעו בעקבות התנהגותו של הנאשם הינם בטחון הציבור ושלום, מתן עזרה הדדית, הסולידריות החברתית שיש להושיט במצבים כגון אלו, שלטון החוק והסדר הציבורי.

בעניין הערכים הנפגעים אפנה לע"פ 1789/14 נחמיה נ' מדינת ישראל, שם כתב כב' השופט רובינשטיין בנושא זה:

"הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא "החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלום, ולהציל את חייו" (ע"פ 5867/09 קריאשוילי נ' מדינת ישראל...). באמצעות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל ערך זה, המגלם את עקרון הסולידריות החברתית, עקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדין, והפך מחובה מוסרית גרידא לחובה משפטית, מעין "לא תעמוד על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז)... בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונה חומק מאחריות, על ידי הימלטות של "פגע וברח", ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל)..."

מדובר במספר עבירות אותן ביצע הנאשם, אולם בהיות כל העבירות נשזרות לכדי אירוע אחד ויחיד, הרי שעל פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע מתחם ענישה לאירוע כולו.

תיאור השתלשלות האירוע יש בו כדי להצביע על רמת רשלנות ברף הבינוני- גבוה.

מדיניות הענישה הנוהגת:

התביעה הציגה מספר החלטות בנושא זה:

ע"פ 7409/09 עיסא אלהואשלה נ' מדינת ישראל, שם המדובר בנאשם אשר פגע בקטין, ולאחר שראה שאותו קטין נעמד על רגליו, הסתלק מהמקום, בית המשפט אישר את גזר דינו של בית המשפט המחוזי, שם נידון ל-7 חודשי מאסר, פסילה מלנהוג למשך 4 שנים, ורכיבי ענישה נוספים, גם שם דובר בנאשם צעיר.

רע"פ 3830/15 אליהו בוזגלו נ' מדינת ישראל, שם אושר עונש של 9 חודשי מאסר, פסילה מלנהוג למשך 6 שנים, ורכיבי ענישה נוספים. באירוע זה פגע הנאשם באדם אשר הלך עם חבריו על המדרכה, וגרם לנפילתו, מיד עלה על האופנוע ועזב את המקום. המערער כבן 27, ללא עבר פלילי, ובית המשפט קבע מתחם ענישה של בין 9 חודשי מאסר ועד 30 חודשים, ופסילה שבין 3 שנים עד 10 שנים, אולם מצאתי כי במקרה זה קיימות עבירות נוספות על עבירת ההפקרה, אשר היה בהם כדי להחמיר עם מתחם הענישה.

ע"פ 1825/14 מוחמד סרחאן נ' מדינת ישראל, שם עמד בית המשפט על התיקון לעבירת ההפקרה, כמו כן נקבע מתחם עונש בטווח של 6 עד 36 חודשי מאסר בפועל, ובסופו של דבר אושר גזר דינו של בית המשפט המחוזי, אשר כלל 8 חודשי מאסר בפועל, פסילה בפועל של 3 שנים, וענישה נוספת.

רע"פ 6823/13 ניסים בראנץ' נ' מדינת ישראל, שם דובר במי שפגע ברכב נהגת אשר גרם להסתובבותו של רכבה מספר פעמים. אף על פי כן, נמלט מן המקום. שם צוין כי מתחם הענישה ההולם נע בין 6 חודשי מאסר עד 24 חודשי מאסר, כאשר בית משפט החליט כי יש להותיר את החלטת בית המשפט המחוזי, כך שעונשו של זה יעמוד על 15 חודשי מאסר, פסילה למשך 10 שנים, וענישה נוספת.

ההגנה מצידה, הפנתה להחלטות אחרות:

עפ"ת 24273-03-17 שאמר דיאב נ' מדינת ישראל, שם הוטל עונש של מאסר בפועל של 7 חודשים, פסילת רישיון נהיגה ל-40 חודשים, וענישה נוספת, כאשר ההגנה הגישה בקשה לקצר את תקופת המאסר וליתן למערער אפשרות לרצות תקופה זו באופן של עבודות שירות. שם דובר במי אשר נחבל חבלות של ממש כתוצאה מאירוע התאונה, כשבית משפט השלום שקלל את גילו הצעיר של הנאשם ואת נסיבותיו האישיות, והיעדר עבר תעבורתי או פלילי.

בית משפט המחוזי נתן דגש לנסיבות האישיות של המערער, לעובדה כי מעולם לא ריצה מאסר כלשהו, וכן עמדה לפניו המלצת שירות המבחן שלא להטיל על הנאשם עונש של מאסר ממש, אלא בעבודות שירות. על כן, בסופו של יום

התערבה ערכאת הערעור וגזרה על המערער עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ת"פ 23796-08-14 מדינת ישראל נ' סולדטקין, שם דובר היה בהפקרה לאחר פגיעה, כאשר למעורב נגרמו חבלות של ממש, בית משפט סוקר את הפסיקה, את החומרה שבעבירת ההפקרה, וקובע כי מתחם העונש ההולם במקרה אשר לפניו נע בין 15 עד 40 חודשי מאסר בפועל, כאשר בסופו של דבר החליט לחרוג ממתחם העונש לפי עיקרון השיקום, ולאור העובדה כי מדובר בבגיר צעיר, נקי ללא רבב, ואף התסקיר אשר הוגש בעניינו של הנאשם צעד בדרך השיקומית, והמליץ על 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

אפנה לפסיקה נוספת:

בת"פ (מחוזי י-ם) 28873-12-16 מדינת ישראל נ' דין (מיום 17.6.17), שם נידון ערעור של נאשם שהורשע בנהיגה ללא רישיון נהיגה, באחרית לגרימת תאונת דרכים, בנהיגה ללא ביטוח ובעבירת הפקרה, כאשר פגע בהולך רגל ונמלט מן המקום, בית משפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה נע בין 10 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר, ופסילת רישיון שבין 3 שנים ל-10 שנים, ובסופו של דבר גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, פסילת רישיון למשך 3 שנים וענישה נוספת.

רע"פ 3612/12 אסור נ' מדינת ישראל (מיום 15.5.16), נדחתה בקשת ערעורו של הנאשם, לאחר שהורשע בעבירה של גרימת תאונת דרכים, ולאחר מכן הפקיר את הנפגע וגרם לו לחבלות בגב ובברך, לנאשם זה היה עבר תעבורתי מכביד, ובין הרשעותיו היו עבירות דומות של גרימת תאונת דרכים והפקרה, כמו כן הרשעות בגין נהיגה בשכרות, שם השית בית משפט לתעבורה 34 חודשי מאסר, רכיב אשר הומתק בבית משפט המחוזי ל-30 חודשי מאסר, 15 שנות פסילה, וענישה נוספת.

ת"ד 5778-12-11 מדינת ישראל נ' קטורזה (מיום 8.1.14), שם הורשעה נאשמת כי בסמוך למחלף נתניה צפון פגעה בהולך רגל שחצה את הכביש, לא עצרה במקום, לא הושיטה לו עזרה, והמשיכה בנהיגה רצופה, בית משפט גזר על הנאשמת 6 חודשי עבודות שירות, פסילת רישיון ל-5 שנים וענישה נוספת.

ת"ד 12314/09 מדינת ישראל נ' ביטון (מיום 31.12.13), שם הנאשם פגע ברוכב אופנוע אשר עליו היו רכובים הנהג ונוסע נוסף, האופנוע נהדף לרכב נוסף, והוטח אל הכביש, תוצאת התאונה הייתה חבלת ראש של רוכב האופנוע, אשר אושפז למשך יומיים, והרוכבת האחרת נחבלה בחבלה של ממש, של שבר בעצם הבריח ופציעות בכל חלקי גופה, אשר הצריכו ניתוח ואשפוז, שם גזר בית המשפט 6 חודשי עבודות שירות, פסילת רישיון נהיגה ל-45 חודשים, וענישה נוספת.

מהפסיקה אשר פורטה לעיל, עולה כי מתחם הענישה במקרים דומים נע בין 6 חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו

בעבודות שירות לבין 4 שנות מאסר בנסיבות מחמירות, ופסילה בפועל של בין 12 חודשים ועד 5 שנים, זאת בלוויית רכיבי ענישה נוספים, של מאסר על תנאי ופיצוי לנפגע.

הכלל הוא שיש להשית מאסר בפועל כשיקול ההרתעה בעבירות מסוג זה מקבל מעמד בכורה, ורק במקרים חריגים ניתן יהא להסתפק בעונש של מאסר בעבודות שירות.

בעניין מתחם הענישה יש להפנות לע"פ 5516/15 נעיראת נ' מדינת ישראל (מיום 21.2.15), שם המדובר היה בצעיר ללא עבר פלילי, אשר הורשע בעבירת ההפקרה, ולאחר שזוכה מאחריות לגרם תאונת הדרכים, ולאחר שבית משפט התחשב בנסיבותיו האישיות והמיוחדות, השית עליו 10 חודשי מאסר בפועל, ופסילה למשך 3 שנים, כאשר בית משפט העליון דחה את ערעורו, וציין:

"שיקולי ענישה ביחס לנהג שעבר עבירה של פגע וברח כוללים לעיתים מתח בין המעשה והעושה. יעיד על כך המקרה דנא. המערער נעדר עבר פלילי, ועולה כי הוא תורם רבות למשפחתו. שירות המבחן הדגיש כי הוא עבר את העבירה בשל חרדה שהרגיש לאחר שפגע בקטין. ואולם, הדין שקובע עונשים מקסימאליים גבוהים בעבירה של פגע וברח והצורך להרתיע נהגים בפוטנציה מלעבור עבירות כאלו, מהווים את הצידוק להחמיר בעבירות אלו, גם על ידי הטלת עונש מאסר לתקופה ממשית. כבענייננו, המערער אינו אשם בתאונה, אך משגרם לה - אחריות אחרת נופלת עליו, כאחראי על כלי קטלני, עליו לטפל ולנהוג לנפגע".

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה:

מדובר בבחור צעיר, יליד 1993, כבן 25, כאשר במועד ביצוע העבירה (20.6.2015) היה כבן 22.

כתב האישום הוגש לבית המשפט לאחר כשנה וחצי מיום האירוע, ביום 7.2.2017, כאשר בתאריך 7.11.2017, חזר הנאשם מן הכפירה והודה בכתב האישום.

לעניין התסקיר, תוכנו, והעובדה שהינו חסוי, וללא שפרטיותו של הנאשם תיפגע, הרחבתי בראשית החלטה זו, אולם בסופו של דבר, ואף על פי ששירות המבחן מציין את היעדר הרשעותיו, הן בפן הפלילי והן בפן התעבורתי, הרי שהנאשם איננו מוצא צורך בהמשך מעורבות עם שירות המבחן כגורם טיפולי ושיקומי, ועל כן שירות המבחן איננו בא בהמלצה, אולם שירות המבחן ציין באופן פוזיטיבי כי לאור נסיבותיו האישיות והעובדה שלא ריצה עונש מאסר בפועל, ייתכנו השלכות שליליות במידה ויידון לעונש מאסר ממושך.

בתסקיר שירות המבחן מודגשים החלקים החיוביים באישיות הנאשם, העובדה שהינו נאמן למשפחתו ועושה כדי לפרנסם, זאת אף על פי גילו הצעיר, כאשר עובדת העדר הירתמותו להליך טיפולי משויך לזמן הרב שחלף מאז קרות האירוע וחוסר בשלות.

עוד נתתי דעתי להנחיית הפרקליטות אשר הוגשה לי מטעם ההגנה ובתוכה מנויים מספר פרמטרים לשיקול דעת ומצאתי כי חלק שאינו מבוטל מצוי בעניינינו, כגון רף החבלות של המעורבים שהינו נמוך, העובדה שאירוע התאונה וההפקרה היה בתוככי העיר תל אביב, בשעת בוקר ובסמוך לכוחות סיוע והצלה, כמו כן הנאשם לא היה פסול מלנהוג או תחת השפעת אלכוהול.

בנוסף לכל אלו הנאשם הודה במיוחס לו בסמוך להגשת כתב האישום וניכר היה, הן מן התסקיר והן מהתנהגותו בפניי, כי לא מדובר היה בהפקרה שנבעה מאדישות וחוסר אכפתיות, אלא בשל חרדה גדולה שחש מיד עם קרות האירוע, ואף על פי שהתנהגות זו אינה מקובלת, אינה ערכית ובזויה, הרי שאינה דומה למי שפועל כך מתוך אדישות לחיי אדם.

בנוסף, נתתי דעתי לכך, שבעת ביצוע העבירות היה הנאשם כבן 22, היה אז ונותר עד היום נעדר עבר פלילי ותעבורתי (למעט הרשעה של נהיגה בנתיב תחבורה ציבורי משנת 2016), ולפיכך, נראה כי מדובר במי שמקיים בסך הכל את כללי התנועה והחברה, אף על פי נסיבות חייו שאינן פשוטות.

ההגנה הפנתה לעניין גילו של הנאשם **לע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל**, שם דן בית המשפט במדיניות הענישה הראויה לקבוצת הבגירים-צעירים, כאשר קבע כי המדובר בגילאים של בין 18 ל-21, וכי יש לתת משקל שונה לשיקול השיקום במסגרת אותה קבוצת גיל, והשפעת הענישה עליהם בהמשך חייהם.

נתתי דעתי לעובדה כי יש בשליחת הנאשם למאסר ממש משום השפעה ממשית בהמשך חייו, כאשר הוא מצליח עד עתה לנהל אורח חיים נורמטיבי.

לפיכך, ואף על פי שהעבירה הזו היא עבירה של מודעות, ויש בה חוסר מוסריות ופגיעה במרקם החברתי, נראה לי כי זהו החרג שיש להטיל על הנאשם את הרף התחתון של מתחם העונש הנוהג ולאחר ששקלתי את כלל השיקולים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל של 6 חודשים, אשר ירוצה באופן של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי העבודות ביום 8.7.18 בשעה 08:00 במפקדת מחוז מרכז לצורך השמתו.

הנאשם יבצע את עבודות השירות במסגרת "מרכז יום לקשיש" והכל על פי החלטת הממונה.

הנאשם מוזהר, כי עליו למלא אחר תנאי ההעסקה בקפדנות וכל חריגה מהן יכול ותביא להפסקת עבודות השירות והמשך ריצוי יתרת העונש במאסר ממש.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מהיום יעבור הנאשם עבירה לפי סעיף 64א לפקודת התעבורה (על חלופותיה).

3. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 18 חודשים.

הפסילה בפועל תחל לא יאחר מיום 5.8.18, ועל הנאשם להפקיד רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לתעבורה לא יאחר משעה 13:00 באותו מועד.

מוסבר לנאשם שהיא חייב להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט.
לא יופקד הרישיון, הוא יחשב כפסול מלנהוג מיום 5.8.18 אך הפסילה לא תימנה ולכן לא תסתיים.

4. פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.

5. הנאשם יפצה כל אחד מן המעורבים בפיצוי כספי בסך של 4,000 ₪.

הנאשם ישלם את הפיצויים ב- 8 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 5.9.18

הכל לפי הפרטים אשר יועברו על ידי המאשימה למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתל אביב תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ח, 03 יולי 2018, בהעדר הצדדים.